

مرحوم استاد الفت کی بود؟

مختصر سوانح مرحوم گل پا چا (الفت)

مرحوم گل پا چا الفت شاعر و نویسنده بزرگ و مشهور زبان پشتو، پسر مرحوم میرسید پاچا میباشد که در سال ۱۲۸۸ هجری شمسی در قریه کج عزیزخان ولسوالی قرغه ئی ولایت لغمان افغانستان به دنیا آمده است.

مرحوم استاد الفت مطابق شرائط تعلیمی آنزمان، تحصیل علوم مروجہ عربی و دینی را از مسجد آغاز کرد و نظر به استعداد و ذکاوت خاصی که داشت در مدت بسیار کم کتب صرف، نحو، فقه، معانی، بدیع و بیان، منطق، فلسفه، حدیث و تفسیر را نزد استادان مشهور آن وقت بیابان رسانید. بعد از ختم علوم متداوله دینی و مطالعات شخصی، الفت در سال ۱۳۱۴ هجری شمسی در روزنامه ملی انیس به حیث کاتب مشغول کار و وظیفه شد.

الفت در دوره هفتم شوری در سال ۱۳۲۸ هجری شمسی از طرف مردم جلال آباد به حیث وکیل پارلمان انتخاب شد و در شوری بحیث معین دوم تعیین گردید. در دوره هشتم شوری در سال ۱۳۳۱ هجری ش. استاد الفت از طرف مردم ولسوالی قرغه ئی ولایت لغمان بحیث وکیل پارلمان انتخاب گردید.

استاد الفت در پهلوی شاعری، نویسندگی و ماموریت رسمی در سیاست هم سهم فعال داشت وی در سال ۱۳۳۰ هجری شمسی جریده ملی ولس را تاسیس و تا اخیر سال ۱۳۳۲ صاحب امتیاز و مؤسس جریده ملی ولس بود. جریده ولس از نگاه تعداد خواننده یکی از بزرگترین جرائد آزاد آن وقت بشمار میرفت.

مرحوم الفت در لویه جرگه سال ۱۳۳۴ هجری ش. از طرف مردم جلال آباد به حیث نماینده تعیین گردید. و در سال ۱۳۳۵ هجری ش. به حیث رئیس پشتو ټولنه مقرر شد. آخرین ماموریت رسمی وی عضویت در کابینه داکتر محمد یوسف به حیث رئیس مستقل قبائل در سال ۱۳۴۳ هجری شمسی میباشد. استاد الفت در هنگام ماموریت، بحیث استاد زبان پشتو در پوهنتون کابل سمت استادی را هم به عهده داشت.

در سال ۱۳۴۳ هجری ش. الفت صاحب از ریاست قبائل استعفی کرد و در دوره دوازدهم شوری باز هم از طرف مردم جلال آباد به حیث وکیل شوری انتخاب شد. که تقریباً جمعاً مدت ۳۵ سال به حیث مامور دولت و وکیل پارلمان انجام وظیفه نمود.

استاد الفت نه تنها صاحب استعداد و ذکاوت خاص بود بلکه از قریحه روان شاعری و قدرت خاص

نویسندگی هم بر خوردار بود. علاوه بر وظیفه ماموریت و مطالعه، الفت به نوشتن اشعار و مضامین اجتماعی، سیاسی، انتقادی و دینی و تالیف کتب نیز پرداخت، که بعضی از تالیفات شان جوایز مطبوعاتی را هم حاصل کرده است.

این شاعر و نویسنده بزرگ زبان پشتو به زبان دری هم اشعاری سروده است که متاسفانه اشعار دری وی فعلاً در دست نیست.

تالیفات الفت به ۲۵ کتاب نظم، نثر و ترجمه میرسد که بعضی از کتابهای شان تا حال چاپ نشده است. آثار الفت متاسفانه تا حال به زبانهای خارجی هم ترجمه نشده است.



الفت يك شخص متواضع، خاموش و حلیم بود. بدون ضرورت سخن نمی گفت و همیشه به سخنان دیگران گوش میداد. الفت دارای طبع ظریف و خوش صحبت بود. راجع به شاعری، نویسندگی و شخصیت الفت دوستان وی مطالب زیاد نوشته اند، اما یگانه و بهترین وسیله برای معرفی و شناسائی الفت مطالعه آثار خود وی میباشد.

یکی از خصوصیات برجسته اشعار و مضامین الفت سادگی و روانی آن میباشد که این خاصیت، اشعار و مضامین ویرا از اشعار و مضامین دیگر شعرا و نویسندگان متمایز میسازد.

نظم و نثر الفت عام فهم میباشد که عوام و خواص آنرا می فهمند و هر شخص به اندازه ذوق خود از آن لذت میبرد. استاد الفت با مضامین و اشعار ساده خود خواننده را متوجه آن حقایق موجود زندگی و جامعه میسازد که قبل از آن کسی متوجه آن نشده است. شخصیت و طرز زندگی الفت نمایا نگر فهم، دانش و علمیت وی بود. در ظاهر و باطن وی فرقی وجود نداشت، وی مرد عمل و نمونه اخلاق انسانی و اسلامی بود. اشعار و مضامین الفت بیشتر در موضوعات دینی، اجتماعی و سیاسی میباشد. اشعار و مقالات سیاسی الفت زیاد تر جنبه انتقادی و اشعار و مضامین اجتماعی وی بیانگر وضع غریبان و بینوایان و اشعار و مضامین دینی وی متکی به قرآن و احادیث نبوی میباشد.

استاد الفت در مدت خدمت خود به اخذ جائزه ادبی خوشحال خان، جائزه علمی ابو علی سینا، اخذ تقدیر نامه درجه دوم، اخذ نشان درجه دوم معارف و اخذ نشان درجه سوم ستوری نائل گردیده است.

اکثر وقت استاد الفت به مطالعه و تحریر میگذشت. الفت در وقت های اخیر حیاتش در وقت جمهوریت محمد داؤد خان، از وضع سیاسی و اجتماعی افغانستان خیلی رنج میبرد و برای اصلاح آن

وضع نا مناسب تلاش و کوشش زیاد کرد اما متأسفانه سردار محمد داؤد خان که از طرف پرچمیان و کمونستان محاصره شده بود، با وجود شناخت قبلی و احترامی که به استاد الفت داشت، نه به وی وقت ملاقات داد و نه به نوشته ارسالی وی (که در مورد وضع نا هنجار آنوقت و خطرات آینده آن نوشته بود) توجه کرد. استاد الفت در اخیر زندگی زیادتر وقت خود را در قریه کج عزیز خان یعنی زادگاه اصلی اش سپری میکرد تا بالاخره در اثر حمله قلبی بتاريخ ۲۸ قوس سال ۱۳۵۶ هجری شمسی به عمر ۶۷ سالگی داعی اجل را لبیک گفت و در هدیره پدری شان در کج عزیز خان که در کنار سړک کابل جلال آباد موقعیت دارد دفن گردید. روح شان شاد باشد.